



SARAH MAINE

HUIS VAN  
EB EN VLOED

ROMAN

'Doet denken aan  
Daphne du Maurier's  
*Rebecca*. Heerlijk leesbaar  
en echt een aanrader.'  
– *Independent*

### **Over het boek**

Na het overlijden van haar ouders reist Harriet Devereux naar de Hebriden. Daar staat Bhalla House: al generaties lang in haar – verre – familie. Het enorme huis is verwaarloosd en Harriet twijfelt tussen verkopen of investeren in een luxe hotel. Tijdens een inspectie naar de staat van het pand stuiten ze onder een vloer op menselijke resten, waarschijnlijk al van een eeuw geleden.

Via oude dagboeken en brieven die ze vindt, ontdekt Harriet dat aan het begin van de twintigste eeuw Beatrice Blake in het huis woonde, een jonge aristocrate die pas getrouwd was met de gevierde schilder en naturalist Theodor Blake. Een erg gelukkig huwelijk lijkt het niet te zijn geweest. En dan zet een enkele kus een keten van gebeurtenissen in gang die hun levens voorgoed zal veranderen...

‘Dit debuut doet denken aan Daphne du Mauriers *Rebecca*. Het is heerlijk leesbaar en echt een aanrader.’ – *The Independent*

### **Over de auteur**

Sarah Maine werd geboren in Engeland, maar groeide op in Canada. Ze keerde terug toen ze archeologie ging studeren. Ze maakte voor haar werk veel reizen en werkte bij verschillende opgravingen aan haar promotieonderzoek. Haar vaste basis is York, waar ze woont met haar gezin. Ze heeft veel non-fictie gepubliceerd, en maakt nu met *Huis van eb en vloed* haar fictiedebuut.

Bezoek onze internetsite [www.awbruna.nl](http://www.awbruna.nl) voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Sarah Maine

Huis van  
eb en vloed



A.W. Bruna Uitgevers

*Oorspronkelijke titel*  
House Between Tides  
Copyright © Sarah Maine 2014  
*Vertaling*  
Saskia Peterzon-Kotte  
*Omslagbeeld*  
© Alexander Hyde  
*Omslagontwerp*  
b'IJ Barbara  
© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0666 4  
NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.reprorecht.nl](http://www.reprorecht.nl)). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.cedar.nl/pro](http://www.cedar.nl/pro)).

*Voor Richard*

# Proloog

1945

De vrouw stond een ogenblik op de oude oprijlaan en staarde naar de dichtgetimmerde ramen, haar silhouet afstekend tegen de grijze muren; daarna keerde ze het huis de rug toe en liep omlaag naar de vuurzee op het strand.

Gestalten bewogen in de rokerige schaduwen: kleine, van ontzag vervulde groepjes die waren blijven hangen na het drama van de veiling. Ze deinsden achteruit toen ze naderbij kwam, die grimmige vreemde in haar zwarte jas, en er ging een gefluister op. *Piuthar Blake!* Ze trok dichterbij de vlammen toe. *Bho Lunnainn...* Windvlagen vormden kleine tornado's van vonkjes en de ogen van de vrouw volgden ze tot ze vervaagden boven de drooggevallen stroken zand. *De zus van Blake. Uit Londen.* Een buitenstaander nu. Er stortte nog meer van de inhoud van het huis op de brandstapel neer: een kapotte vitrinekast uit de studeerkamer, een schildersezel vol houtworm. De vlammen werden kortstondig onderdrukt, waarna ze weer oplaaiden om het offer – en daarmee een levenswijze – te verzwelgen.

Eerder op de dag had er een macaber voorval plaatsgevonden toen de door motten aangevreten vogels en dieren naar buiten waren gebracht en hun glazige ogen, waarin de vlammen werden weerkaatst, scherp verwijtend hadden geflikkerd. Een hoteleigenaar had de hertenkop van de overloop gekocht en de zeldzaamheden waren naar Edinburgh ge-

stuurde, en iedereen die een aftandse zeekoet als souvenir had gewild had een paar centen geboden. Maar de overgebleven exemplaren waren, stoffig en verbleekt, in het vuur beland. Ze had ze zien branden en had zich alleen afgewend toen de ooit zo gewilde zwart-witte duiker uit de eetkamer naar buiten was gebracht om bij hen te worden gevoegd. Hij was achter in een oude schoenenkast gevonden, aangetast door muizen, samen met nog meer in oude jute gewikkelde schilderijen, te laat voor de veilinghamer. De schilderijen hadden haar geschokt. Uit de gekwelde taferelen en zware penseelstreken sprak maar al te pijnlijk het leed van de gebroken geest van haar broer en ze had opdracht gegeven dat ook deze moesten worden vernietigd. Allemaal behalve één, een aquarel die ze zich maar al te goed herinnerde, geschilderd toen zijn talent een hoogtepunt had bereikt, en ze bleef erbij talmen terwijl de andere brandden en zette het toen zorgvuldig aan de kant.

Er kwam een gestalte naar haar toe. ‘Dat is het laatste, mevrouw Armstrong.’ Donald. Ze draaide zich om en knikte met een zwakke glimlach, en samen bleven ze staan, terwijl de vlammen flakkerende schaduwen op hun gezicht wierpen.

‘Herinner je je het laatste vuur nog waar we samen bij zaten?’ vroeg ze, nu weemoedig denkend aan andere tijden, en ze keek naar zijn gezicht tot de herinnering hem vond.

‘Die dag dat we met z’n allen naar de zeehondenpups gingen kijken? En vis bereidden op het strand?’

Ze liet een glimp van haar ondeugende glimlach zien, dankbaar dat hij het zich herinnerde. ‘Een volmaakte dag.’ Ze draaide zich weer naar het vuur. ‘Ik denk er vaak aan.’ Een meeuw cirkelde om hen heen, slaakte een kreet en vloog weg over het gras langs de zee; haar gezicht lichtte op door een glimlach, die meteen weer verdween. ‘En nu zijn alleen jij en ik er nog.’ De brandende schildersezels viel in een leegte eronder, waardoor er een wolk van vonkjes opspatte. ‘Ik dacht dat die dag het begin van de wereld markeerde, maar in plaats



daarvan werd alles overhoopgehaald...' en de hel brak los op het terrein van Flanders.

Ze keek naar het strand, waar ze die dag de nu lege boten naartoe hadden getrokken, en daarna wierp ze een blik op Donald en zag in de man van middelbare leeftijd het kind dat ooit joelend naast haar had gerend terwijl ze blootsvoets door de glinsterende plassen hadden gespetterd die, badend in het zonlicht, waren achtergelaten door het terugtrekkende tij, waarbij de klassenscheiding werd overtroffen door de saamhorigheid van de kindertijd. Maar er waren ook andere kinderen geweest. Haar broer, en de zijne.

Ze rukte haar ogen los van het strand, de pijn van zich afschuddend zoals ze zichzelf had aangeleerd, en keek in plaats daarvan naar de trillende Hebridische lucht. Midzomers halflicht. Maar toen de laatste kleuren in het westen waren vervaagd, wist ze dat er in het oosten een zwak licht zou zijn en aan die gedachte klampte ze zich vast, met haar rug resoluut naar het huis gekeerd.

De hele dag hadden mannen gewerkt om planken over de ramen te spijkeren, het huis in te sluiten, te blinderen. Het geklop van hun hamers dreunde nog na in haar hoofd, maar de klus was tenminste geklaard en 's ochtends zou ze vertrekken. 'Wat zal ervan worden, Donald?' De man naast haar zweeg. 'Het land is in elk geval in goede handen en de boerderij is nu van jou.' Ze wuifde zijn hernieuwde dank weg. 'Een paar papieren tekenen en de zaak is beklonken.'

Het vuur was nu bijna uitgeraasd; het had snel gebrand, aangewakkerd door windvlagen die ongehinderd over het drie kilometer grote open terrein bliezen. 'Ik ga er niet van uit dat ik hier ooit nog kom.' Haar stem was nauwelijks meer dan een fluistering en haar wangen glansden vochtig in de vuurgloed. Donald bewoog zich snel en ze draaide haar gezicht naar zijn schouder, meer als een kind dan als een vrouw die bijna oud was; ze snoof de houtrook op in zijn tweed en voel-

de zich getroost. Een scherp geknetter en er sprong een vonk uit het vuur, die het droge gras in vlam zette, dat een tijdje fel brandde en daarna doofde, een verkoold, zwart vlakje achterlatend. 'Ik heb geesten bezocht, Donald.' Hij verstevigde de greep van zijn arm waarmee hij haar dicht tegen zich aan trok en zei niets. 'En goddank was jij het die de arme Theo vond en hem thuisbracht.'

De toeschouwers druppelden weg, terug naar hun huizen over het strand of over de strook gras. 'Laat de geesten waar ze thuishoren, Emily.' Hij liet haar los en stak zijn arm door de hare. 'En kom nu met ons mee naar huis.'

Ze lieten de kooltjes laag op het strand nagloeien, als een baken in de groeiende duisternis, en liepen omlaag over het uitgesleten pad dat de verbinding tussen de twee huizen vormde. De vrouw bleef slechts één keer staan en keek over haar schouder naar de plek waar Bhalla House immens, donker en somber afstak tegen de loodkleurige en karmozijnen strepen van de westelijke hemel. Hij gaf haar even de tijd en maande haar toen door te lopen, naar de gloed die verwelkomend uit de ramen van de boerderij van de rentmeester straalde.

# Hoofdstuk één

2010

Het eerste bot had hij afgedaan als van een dood schaap. Er waren er meer geweest, ribben die aan het vergaan waren te midden van konijnenkeutels en puin van de instortende plafonds. Maar het volgende was een lang bot en hij hield het een ogenblik nadenkend vast, waarna hij geschokt en opeens zeker van zijn zaak terugveerde op zijn hielen.

Dit was geen schaap.

Hij boog zich voorover met verscherpte belangstelling en schraapte in de aarde, waarbij hij meer aangetaste beenderen blootlegde en een wirwar van draadjes van vergaand textiel herkende. Een rottende plank bedekte de overblijfselen deels en hij probeerde hem opzij te schuiven, maar het ding bleef steken en hij ging ontsteld rechtop staan toen het besef tot hem doordrong. De plank was een oud vloerdeel dat vastgespijkerd zat, en de botten lagen eronder. Hij stond daar ongelovig te staren en boog toen opnieuw voorover, waarna hij de aarde zorgvuldig opzij veegde en met droge mond doorging met verkennen, tot hij op de bleke ronding van de schedel stuitte. Toen hield hij op.

Het lichaam was op zijn zij gelegd met het hoofd rechtop tegen een kei in de fundering, met de kin op de borst, waardoor de zijkant van de schedel zichtbaar was. Geen gladde ronde vorm, maar een gebarsten holte, volgepropt met zand. De gedachten raasden door zijn hoofd terwijl hij zijn hand uitstak

om kruimeltjes mortel uit de half begraven kaak te verwijderen, een onbeduidende houtluis tussen de ontblote tanden vandaan te schieten en met trillende hand meer van de verbrijzelde slaap en de donkere oogkas blootlegde. Daarna kwam hij overeind en stond omlaag te kijken met de troffel losjes in zijn hand.

Het klapperen van snelle vleugels verbrak de betovering en hij dook instinctief weg toen er een rotsduif opvloog uit zijn nest in een alkoof – *verduivelde vogel!* – en hij keek op zijn horloge, dat hij om zijn pols draaide. Geen tijd meer. Het tij was ruim een uur geleden gekeerd en de wind was sterk. Storm op komst... Hij boog zich snel weer over de beenderen, pakte zijn jack en rende naar de Landrover.

De lege zandplaat verdween snel terwijl het gedeukte voertuig door het lage water scheurde, waarbij de spetters van de wielen afstoven. Had hij het te krap gedaan? Hij joeg de motor aan, scheurde om de rotsachtige aardlaag halverwege Bhalla Island en het hoofdeiland en volgde de vervagende sporen die zijn route van die middag markeerden. Duikende sterren vergezelden het inkomende tij terwijl het over de zanderige stroken tussen de landtongen spoelde en zich achter hem sloot. Hij keek in zijn achteruitkijkspiegel naar de grijze massa van het huis dat zich op de rand aftekende en greep het stuur beet. *Een lijk, godallemachtig!*

Toen bespeurde hij, terwijl hij over het natte zand scheurde, een gestalte in een lange, zwarte jas die op een uitloper van land naar het huis stond te staren. Een vrouw? Hij verscherpte zijn blik. Een onbekende. De Landrover ploegde dronken door het laatste diepe kanaal en hij voerde het toerental op om aan de andere kant omhoog te komen, waarna hij een zucht slaakte toen hij vaste grond onder de banden voelde. Toen liet hij het voertuig naar rechts zwenken, veegde zijn vochtige handen af aan zijn versleten spijkerbroek en reed over de enkelsporige weg rondom de baai om Ruairidh te zoeken.

## Hoofdstuk twee

Terwijl het laatste restje tij zich de volgende morgen over Bhalla Strand terugtrok, zwenkten er zeevogels over de zandribbels en kleurden de ondiepe plassen zilver door de lage ochtendzon.

Hetty was vroeg opgestaan en volgde nu het ebbede tij. Op het punt halverwege bleef ze even staan en keek om zich heen naar de weidse leegte, waarna ze haar weg vervolgde. Het begin van de route naar de andere kant was gemarkeerd door bandensporen, maar die waren al snel verdwenen, weggespoeld door het tij van de vorige avond. Dat deed er uiteraard niet toe, want Bhalla House was duidelijk zichtbaar en stak op een richel voor haar af tegen de lucht. Het was waarschijnlijk veilig om er maar gewoon recht op af te gaan nu het tij de zee had teruggedrongen. De bandensporen verschenen weer naarmate ze dichterbij het eiland kwam en ze verrezen vanaf het strand en vormden een pad, dat ze volgde door langs de grasrijke strook tussen de diepe wielvoren te stappen. Vogelgezag zweefde door de zachte lucht, die verfrist was na de storm van afgelopen nacht en ze tilde haar hoofd op om te luisteren. Veldleeuweriken! Wanneer had ze voor het laatst veldleeuweriken gehoord?

Voor haar stond het huis. Het pad had haar naar twee afbrokkelende hekpalen geleid en ze bleef ertussenin staan en keek ernaar. Het was kolossaal! Veel robuuster dan ze zich had voorgesteld, ergens tussen een bovenmaatse plattelandspastorie en een klein landhuis. Iets eronder, lager op de ri-

chel, zag ze een oude boerderij, een grillig stenen gebouw van twee verdiepingen dat meer leek op wat ze had verwacht.

Bhalla House keek op haar neer terwijl ze daar stond. Het werd omringd door een lage muur die een stuk tuin omheinde en waarvan de bovenste stenen zo waren gelegd dat ze kantelen moesten vormen, maar die op verschillende plaatsen was gebroken, waardoor de stenen waren gevallen en her en der in het hoge gras lagen; een hek aan de zijkant, gecorrodeerd door de tijd, roestte weg in een bos van brandnetels. De wind voerde de zoete geur van een verwaaide wilde rozenstruik die verlaten over een stapel kapot latwerk uitwaaierte in haar richting, en ze liep verder over het pad. De dichtgetimmerde ramen gaven het huis een gesloten, onhartelijke sfeer, alsof het haar recht om hier te zijn in twijfel trok. Onbewust stak ze haar kin in de lucht en liep doelbewust omhoog naar de voordeur, om tot de ontdekking te komen dat deze was afgesloten met een efficiënt hangslot. Dat was onlangs gesmeerd. Door meneer Forbes, ongetwijfeld. Maar het slot was niet afdoende geweest voor vastberaden indringers, die de planken voor een van de ramen op de begane grond hadden weggetrokken, niet afgeschrikt door de waarschuwingen die erop gekalkt waren: *GEVAAR! ONVEILIG! NIET BETREDEN! NEE, JIJ OOK NIET!* Scherven van schoorsteenpijpen en dakpannen die tussen de klaver lagen, onderstreepten deze boodschap. Maar bij het lezen van het andere bordje voelde ze een enorme golf van opwinding, doorspekt met ongeloof.

PRIVÉTERREIN.

Haar terrein. En opeens kreeg ze de behoefte om naar binnen te gaan, om het zelf te zien, nu meteen, voordat de opwinding plaats zou maken voor pure angst vanwege de omvang van de klus die haar wachtte.

Toen viel haar oog op een rood viskrat dat vlakbij op een kluitje distels lag, en ze gluurde achterom naar de kapotte plank en de ruimte erachter. Waarom niet? Ze keek naar

beide kanten, een stads instinct, maar er was niemand in de buurt, niets of niemand om haar tegen te houden. Ze ging er snel naartoe, voordat ze van gedachten kon veranderen, pakte het krat en zette het onder het raam. Nog een snelle blik naar links en naar rechts en ze was erop, erdoor en erover, waarna ze met luid gekraak op kapot glas en versplinterd hout belandde. Het was natuurlijk belachelijk, dacht ze, terwijl ze het gruis van haar handen veegde: de sleutels lagen bij meneer Forbes en ze hoefde er maar om te vragen. Maar op de een of andere manier moest dit eerste bezoekje onaangekondigd en privé verlopen.

In de stilte van het verlaten huis werd ze een indringer. Ze bleef roerloos staan, legde haar hand tegen de besmeurde wand en luisterde naar de stilte. Haar hand registreerde slechts een vochtige kou en ze trok hem terug, terwijl ze om zich heen keek in de lege ruimte. Niet alleen leeg. Verwoest.

Tijdens haar reis naar het noorden had ze haar gezicht tegen het treinraampje gedrukt en tegen zichzelf gezegd dat deze trip een keerpunt zou markeren, een nieuw begin. Maar het was ook een vlucht, een ontsnapping... Terwijl de trein door het volgebouwde binnenland en het industriële noorden reed, was ze overmand geraakt door twijfels. Waar was ze mee bezig? Ze wist niets van verbouwprojecten of van het runnen van het hotel dat ze daarna had gepland. Ze zou het beter kunnen verkopen en het geld investeren, zodat ze daarna kon reizen en ontsnappen. Maar toen de trein door het grensgebied tussen Engeland en Schotland reed en vaart minderde om aan de eisen van de West-Highlandlijn te voldoen, keek ze naar het landschap en keerde haar optimisme langzaam terug. Ze ging rechter op zitten, legde de thriller die ze in de boekwinkel in Euston had gekocht opzij en luisterde naar de niet-vertrouwde cadans van de stem van de restauratiemedewerker die zijn wagentje door de schommelende trein reed, die nu om de bergen heen reed en noordwaarts

voortploegde, waarbij zo nu en dan een glimp te zien was van de zee en verre horizonten.

Na een nacht in Fort William had ze een auto gehuurd om de laatste honderdvijftig en nog wat kilometer te rijden en de brug naar Skye over te steken, waarna ze aan boord was gegaan van de veerboot naar de verre eilanden. Toen die aanmerde, waren de meeste auto's die van boord gingen doelbewust naar het dorp gereden, maar er was haar verteld dat ze rechtdoor moest gaan, weg van het kleine havenplaatsje. De weg was al gauw overgegaan in een eenbaansstrook van asfalt vol kuilen, die door een desolaat landschap van heide en veengrond liep; lage bouwvallen zonder daken stonden grimmig naast kleine, grijze meertjes en stroompjes. Het dorp begon net een aantrekkelijke optie te worden toen ze vanaf de top van de volgende heuvel een zoompje kustlijn had gezien en een groener, vruchtbaarder landschap, kleine akkers die werden omheind door hekken en dijken, vee en schapen, en ze had een steek van verrukking gevoeld.

De cottage die ze voor een week had gehuurd stond nog zo'n anderhalve kilometer verderop. Ze had de auto voor de deur laten staan, was naar een landtong gelopen en had daar uitgekeken over een groot stuk leeggelopen zand. Bhalla Strand... Daarachter lag het eiland, op de rand van de aardbol. En daar, hoog op een richel, had ze het huis zelf gezien, het arendsnest van de schilder dat zich aftekende tegen de complexe tinten van de westelijke hemel. De opstekende wind joeg hevig om haar heen en rukte het gekrijs van een meeuw met zich mee. Bijna duizend kilometer had ze de afgelopen twee dagen afgelegd, maar alleen al deze aanblik maakte de reis de moeite waard. En toen was het moment uiteengespat door het geluid van een motor en er was een Landrover over de zandplaat naar haar toe gescheurd, waarbij er waaiers van opspattend water van de wielen kwamen. Hij was door een diep kanaal gewankeld, vanaf de zandplaat de kust opgeklommen, de weg op ge-



reden en verdwenen, een groeiende stilte achterlatend die alleen werd verbroken door het gekrijs van de vogel, en de wind.

Maar dat was gisteravond. In het gedempte avondlicht had Bhalla House een mystieke sfeer gehad, maar nu, in het scherpere licht van de ochtend, was de illusie verdwenen. Ze deed een stap naar voren, waarbij ze haar voeten voorzichtig neerzette, en keek op naar de instortende plafonds en de groene muren met vochtplekken, waar gebarsten pleisterwerk rottende planken blootlegde. O god, wat had ze zich op de hals gehaald? De scherpe stank van schapenmest steeg op van de grond terwijl ze behendig naar de hal liep en haar oog viel op een rij roestige draden die langs het pleisterwerk gespannen waren om verbinding te maken met allang verdwenen bellen. Een brede trap was ooit elegant afgebogen naar een middenoverloop, verlicht door een glazen dakraam, maar dat was nu open, ten prooi aan de elementen, en ze zag door het gekartelde gat de kapotte dakspanten die een hoek maakten, als de scheve palen van een vergaan schip. Er dreven wolken voorbij. *Lieve heer!* Versplinterde traptreden en wankele leuningen leidden naar de eerste verdieping, maar ze was absoluut niet van plan ze te vertrouwen.

Ze was gewaarschuwd, dacht ze bij zichzelf toen ze in de donkere kamers tuurde die aan de hal grensden, kamers waar de planken voor de ramen nog wel intact waren. De advocaat die optrad als executeur-testamentair had haar verteld dat het huis jarenlang leeg had gestaan en opgeknapt moest worden. Maar ze had niet verwacht dat het in feite slechts een geplunderd, leeg omhulsel was.

Ze kon het nauwelijks bevatten.

Ze keerde terug naar de eerste kamer en vocht met droge mond tegen haar ontzetting en opkomende paniek. Of ze het nu leuk vond of niet, dit was nu háár verantwoordelijkheid. Tijd om te vertrekken en Ruairidh Forbes te zoeken. Ze zat al met haar knie op de vensterbank, klaar om naar buiten te

klimmen, toen ze opnieuw het geluid van een motor hoorde en ze naar buiten leunde, waar ze dezelfde Landrover zag die ze de avond daarvoor tegen het tij had zien racen. Hij reed op de kuststrook in de richting van het huis; misschien een boer die zijn grazende vee controleerde. Ze trok zich terug om te voorkomen dat ze gezien werd.

Misschien was er nog een weg naar buiten? Ze ging terug naar de hal en tuurde door de gang naar de achterkant. Toen zag ze een streepje daglicht door een van de deuren komen, maar bij nadere inspectie bleek dat vanachter de kamer zelf te komen, uit een kleine aanbouw. Ze ging erdoorheen, maar bleef bij de deuropening staan. Het licht kwam uit een gat in het hellende dak en verlichtte een kruiwagen, een schop en onlangs omgewelde aarde, die werd bedekt door planken en vloerdelen. Wat was er in vredesnaam gaande? Toen begon het gehamer.

Dat moet buiten zijn, dacht ze en ze draaide haar hoofd om te kunnen luisteren, al was het wel dichtbij. Op dat moment zag ze dat het licht uit de hal achter haar was verdwenen. O nee! Het raam... Ze haastte zich terug door de hal, schreeuwde, struikelde in de haast en sloeg met haar vuisten op de nieuwe betimmering, die nu haar vluchtweg belemmerde.

Het getimmer hield abrupt op, ze hoorde een vloek en daarna het geluid van spijkers die er weer uit werden getrokken. De planken verschoven en ze keek recht in het gezicht van een man met donker haar en boze ogen.

‘Kun je niet lezen, verdorie?’ Hij zette de plank tegen de muur, schopte het viskrat weer op zijn plek onder het raam en gaf een rukje met zijn hoofd. ‘Eruit.’ Hij deed een stap achteruit, bood geen hulp en keek toe hoe ze onhandig terugklauterde over de vensterbank.

‘Wacht even. Ik ben geen indringer. Ik...’ Haar spijkerbroek bleef achter een uitstekende spijker hangen en scheurde. Verdomme. ‘Hoor eens, het is echt goed...’

Maar de man luisterde niet en zodra haar voeten de grond

raakten, gooide hij het viskrat weer tussen de distels en tilde de plank weer op. ‘Er valt daar trouwens toch niets meer te stelen.’

‘Stélen? Hoor eens, dit is het huis van mijn oma, althans...’ Het was nu háár huis. Waarom was dat zo moeilijk om te zeggen? Ze kromp ineem toen staccato getimmer haar woorden overstemde, maar toen leken ze tot de man door te dringen. Hij hield op en keek over zijn schouder naar haar, kneep zijn ogen toe en liet zijn armen zakken. Zijn slanke gezicht vertoonde sporen van het buitenleven en onder de oude, wollen trui bespeurde ze fysieke kracht. Ze voelde dat ze met veront- rustende intensiteit werd bekeken. ‘Bent u Ruairidh Forbes?’ vroeg ze, zichzelf vervloekend omdat ze zich in deze belachelijke positie bevond. Wat een begin.

‘Nee.’ Terwijl de man antwoord gaf, ging hij verder met zijn inspectie. ‘Waarom ben je dan door het raam gegaan? Heb je geen sleutels?’

‘Nog niet. Die heeft hij. Meneer Forbes, bedoel ik..’ en ze drukte haar nagels in haar handpalm. Wie hij ook mocht zijn, die man dacht vast dat ze gek was. ‘Ik sta op het punt hem te gaan bellen.’

Maar nu keek hij over haar schouder langs haar heen naar de zandplaat en ze zag zijn gezicht veranderen. ‘Hoeft niet,’ zei hij.

Ze draaide zich om en zag dat er een andere auto, een oude Saab, over het pad naar hen toe reed. De bestuurder kwam onder aan het huis tot stilstand, niet het risico nemend om met de lage auto over de diepe voren in het pad te rijden, smeed het portier dicht en liep naar hen toe, gevolgd door een zwart-witte collie. ‘Precies op tijd,’ zei de eerste man, die tegen de Landrover leunde met een plotseling geamuseerde blik in zijn ogen. ‘Mogge, Ruairidh. Laat me je voorstellen aan de nieuwe eigenares van Bhalla House. Ik heb haar er zojuist uitgegooid.’

Ze voelde een blos opkomen vanwege zijn toon, maar de nieuwkomer keek haar met scherpe belangstelling aan en kwam met gestrekte hand naar haar toe gelopen.

‘Harriet Deveraux? Ik had geen idee,’ zei hij.

‘Hetty,’ zei ze en ze pakte zijn hand.

‘Had u weer geschreven?’ Hij leek een jaar of veertig, een paar jaar ouder dan de eerste man, een paar kilo zwaarder en op het eerste gezicht een verdomd stuk leuker.

Ze schudde haar hoofd. ‘Een impulsief besluit.’ Dat voortkwam uit een intens verlangen om Londen te verlaten. En Giles. ‘Ik wilde eigenlijk tot juni wachten, dan heb ik meer tijd.’

Hij hield haar hand even vast voordat hij hem losliet. ‘Ik was wel naar de veerboot gekomen als ik het geweten had. Hebt u een logeeradres?’

‘Ja. Hier vlak tegenover.’ Ze gebaarde over het zand naar de cottage.

‘Bij Dùghall? Nou, nou...’

Ze zag dat hij zijn borstelige wenkbrauwen fronste om een blik naar de andere man te verhullen, die haar nog steeds schaamteloos aankeek. Toen deed hij een stap naar voren en stak zijn hand uit. ‘James Cameron.’ Ze pakte zijn hand en wachtte op een verontschuldiging. ‘Je hebt wel een risico genomen, hoor,’ merkte hij op, terwijl hij zich omdraaide om zijn gereedschap weer in de Landrover te leggen. ‘Als er iets was gevallen en je eronder was gekomen,’ – ze zag dat hij snel naar de andere man keek – ‘zouden we nu jóúw lijk onder het puin vandaan halen.’ Hij beschreef hun eerdere ontmoeting aan de andere man. Dus geen verontschuldiging, maar een terechtwijzing. Het hielp uiteraard ook niet dat hij gelijk had.

Ruairidh Forbes daarentegen keek oprecht bezorgd. ‘O, jee! Wat een welkom.’ De woorden werden vriendelijk uitgesproken, maar ze zag dat er opnieuw blikken werden uitgewisseld.

‘Je zult het haar toch moeten vertellen, hoor,’ zei James Ca-

meron. Hij had de achterklep van de Landrover dichtgedaan en leunde er opnieuw tegenaan, met zijn armen over elkaar geslagen en zijn ogen nog steeds op haar gericht. ‘Vroeg of laat.’

‘Aye. Ik weet het.’ De andere man keek ongelukkig en toen ze luisterde naar wat hij haar daarna vertelde, begreep ze waarom. Hij maakte zijn verhaal af en ze staaarde hem vol afschuw en ongeloof aan. ‘Ménselijke resten?’ Wat ze ook verwacht had, dit zeer zeker niet. ‘Weet u ook van wie?’

‘Geen idee, vrees ik. James heeft ze gisteren gevonden, maar ik heb ze nog niet gezien. Ik zal er nu naar kijken en dan neem ik contact op met mijn collega’s op het vasteland.’

Ze knikte dankbaar; toen ze had gehoord dat degene die haar sleutels bewaarde parttimepolitieagent was, had ze niet verwacht dat ze zijn professionele diensten nodig zou hebben.

‘Een zwerver misschien?’ opperde ze, een landloper die beschutting had gezocht en zich dood had gedronken. Niemand kon hier toch zeker íngesloten raken, of wel? Maar... o, god. ‘Kwam het door... het huis? Het dak?’ Haar gedachten schoten naar claims vanwege nalatigheid en dure rechtszaken. Ze was nog geen paar maanden eigenaar, maar wat zou haar positie zijn?

‘Aangezien het lijk onder de vloerplanken gepropt was, betwijfel ik dat.’ James Cameron hing nog steeds tegen de Landrover en keek naar haar.

Dat detail had Ruairidh niet in zijn verslag vermeld en het duurde even voordat de betekenis ervan tot haar doordrong. ‘Nee!’ Ze zette haar hand tegen de muur als steun.

De politieagent keek haar weer verontschuldigend aan. ‘Slechte zaak.’ Hij gebaarde naar de Saab. ‘Waarom gaat u niet even in de auto zitten terwijl wij een kijkje nemen?’ Maar ze slikte hard en herpakte zich met moeite, waarna ze haar hoofd schudde.

‘Nee. Ik kan het maar beter zien...’

James Cameron rechte zijn rug en haalde helmen uit de kofferbak van de Landrover, zette de hond in de auto en maakte het zware hangslot van de voordeur open.

Hij deed een stap opzij zodat zij op conventionele wijze naar binnen kon gaan, volgde haar naar binnen en liep langs haar heen toen ze een ogenblik in de hal bleef staan. Ze was nog steeds verdwaasd en op dat moment zag ze even een vlaag van vervlogen grandeur door de zonnestrallen vol dwarrelend stof. Maar Ruairidh Forbes wachtte op haar en wenkte haar naar de plek waar de andere man gehurkt zat, terwijl zijn donkere haar naar voren viel toen hij de bedekking van de omgewoelde grond opzieschoof.

Ze ging naast hem staan. ‘Arme drommel,’ zei de politieman en hij knielde neer. ‘Een lelijke plek, daar vlak boven de slaap.’ Ze deed een stap dichterbij. Niemand had nog uitgelegd wat er tot de ontdekking had geleid en dit leek niet het juiste moment om het te vragen.

‘Zie je wat ik bedoelde?’ James Cameron wees met een zakmes en schraapte zachtjes in de aarde en het cement om de schedel heen. ‘Het ziet eruit alsof het materiaal van de onderlaag op en om het lichaam is geduwd en de vloerdelen er daarna bovenop zijn gelegd.’

Hetty huiverde en sloeg haar armen om haar borst. Alleen het bovenste deel van het skelet was te zien: bleke botten die van boven werden verlicht, met het hoofd naar één kant als een parodie van de slaap, de lege oogkassen verloren en treurig. Er leek een zware doodsluier in de lucht te hangen. Het voelde onwerkelijk en verkeerd. Vreselijk verkeerd.

‘Om hier te worden begraven, en niemand die het wist.’

Haar woorden vielen in een poel van stilte.

‘Iemand wist het,’ zei Ruairidh even later. Toen richtte hij zich op en sloeg het stof van zijn handen. ‘Laten we hem weer toedekken, Jamie.’

Ze deed een stap opzij om hun de ruimte te geven, maar terwijl ze dat deed, hoorde ze de jongere man een kreet slaken en ze draaide zich weer om en zag hem met de punt van zijn mes naar iets gouds wijzen wat op het zand en het puin blonk. De politieagent knielde weer naast hem neer. 'Kun je het eruit halen?' En ze keken toe terwijl James de aarde wegschraapte en er een ovaal medaillon aan een gouden kettinkje tevoorschijn kwam. 'Is het dan een vrouw?' De stem van Ruairidh klonk grimmig. Er schoven wolken voor de zon, waardoor het licht gedempt werd, en Hetty keek op. Een vrouw?

'Een duur stuk.' James Cameron draaide het medaillon om en wreef met zijn duim over een krullerig patroon van initialen. 'BJS, SJB? Ik kan het niet goed zien, ze staan allemaal door elkaar. Zal ik het openmaken?' Hij keek naar de andere man, die een ogenblik aarzelde terwijl zijn professionaliteit om voorrang streed met zijn nieuwsgierigheid, en verloor, waarna hij het mes tussen de twee helften zette.

Er lag een haarlok in en daaronder een veertje. Meer niet. Geen verdere inscriptie, geen foto, slechts een lok haar dat met een dun draadje was vastgezet en het veertje, gereduceerd tot niet veel meer dan een paar stekels en wat stof.